

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Lubomíra Velce a soudkyně Mgr. Pavly Polednové a JUDr. Zuzany Sváčkové ve věci

žalobkyně:

BLAŽEK PRAHA a. s., IČO 25624407
sídlem U Továren 261/27, 102 00 Praha 10
zastoupená advokátem Mgr. Lukášem Trojanem
sídlem Hvězdova 1716/2b, 140 00 Praha 4

proti
žalované:

Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2,
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových,
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o náhradu škody a nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním,

k odvolání žalobkyně a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 1. září 2020, č. j. 21 C 22/2018-248,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** v zamítavém výroku o věci samé III. ohledně částky 5 084 794 Kč s příslušenstvím **mění** jen tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni 3 146 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,50% ročně z této částky za dobu od 15. 3. 2018 do zaplacení, jinak **se** v tomto výroku a ve vyhovujícím výroku o věci samé II. **potvrzuje**.
- II. Žalobkyně **je povinna** zaplatit žalované náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně ve výši **3 300 Kč** do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s provpisem potvrzuje Ilona Jiranová

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni zákonný úrok z prodlení ve výši 8,50% ročně z částky 25 168 Kč za dobu od 15. 3. 2018 do 27. 9. 2018, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 55 566 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,50 % ročně za dobu od 15. 3. 2018 do zaplacení, a to do 15 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku (výrok II.), zamítl žalobu, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku 5 871 224 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,50 % ročně za dobu od 15. 3. 2018 do zaplacení (výrok III.) a uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 3 300 Kč, a to do 15 dnů ode dne právní moci rozsudku (výrok IV.).
2. Soud prvního stupně takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně původně domáhala na žalované zaplacení náhrady škody a poskytnutí peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu v celkové výši 14 301 357 Kč s příslušenstvím, které jí měly vzniknout v souvislosti s nezákonným trestním stíháním. Žalobkyně uplatnila nárok na náhradu škody spočívající ve vynaložených nákladech na právní zastoupení ve výši 951 958 Kč s příslušenstvím a v ušlém zisku za dobu od 1. 12. 2016 do 30. 6. 2017 ve výši 8 349 399 Kč s příslušenstvím a dále nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 5 000 000 Kč s příslušenstvím.
3. Žalovaná učinila nesporným, že vůči žalobkyni bylo vedeno nezákonně trestní stíhání. V průběhu řízení pak na základě předběžného projednání uplatněných nároků vyplatila žalobkyni částku ve výši 25 168 Kč z titulu náhrady škody způsobené vynaložením nákladů na obhajobu v trestním řízení. Za odpovídající odškodnění nemajetkové újmy žalobkyně pak považovala zadostiučinění ve formě konstatování porušení práva a omluvy, které již žalobkyni poskytla. Ve zbývajícím rozsahu považovala žalobou uplatněné nároky za neopodstatněné a navrhovala, aby žaloba byla zamítnuta.
4. Žalobkyně v průběhu řízení vzala žalobu částečně zpět co do požadavku na náhradu škody spočívající v nákladech obhajoby ve výši 25 168 Kč a co do požadavku na náhradu škody spočívající v ušlém zisku ve výši 8 349 399 Kč s příslušenstvím. Soud prvního stupně usnesením ze dne 14. 11. 2018 č. j. 21 C 22/2018-41, respektive usnesením ze dne 2. 7. 2020 č. j. 21 C 22/2018-193 řízení v rozsahu částečného zpětvzetí žaloby zastavil.
5. Soud prvního stupně prostřednictvím provedení dokazování zjistil skutkový stav věci. Měl za prokázané, že žalobkyně uplatnila své nároky na náhradu škody a nemajetkové újmy z titulu nezákonného trestního stíhání k předběžnému projednání u Ministerstva spravedlnosti podáním ze dne 11. 9. 2017, doručeným dne 14. 9. 2017. Ministerstvo spravedlnosti svým Stanoviskem ze dne 21. 9. 2018 uznalo částečně důvodným nárok na náhradu škody spočívající v nákladech vynaložených na právní zastoupení žalobkyně v trestním řízení, a to co do částky 25 168 Kč, kterou žalobkyni vyplatilo na základě pokynu k úhradě z 26. 9. 2018. Současně Ministerstvo spravedlnosti v rámci Stanoviska přistoupilo ke konstatování nezákonného trestního stíhání žalobkyně a poskytlo jí omluvu. Soud prvního stupně dále vyšel zejména ze zjištění, že usnesením Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 29. 11. 2016 č. j. GI-TC-499-89/2015, bylo žalobkyni a čtyřem fyzickým osobám, mezi nimi i Ing. J. P., výrobnímu řediteli společnosti BLAŽEK a. s., sděleno obvinění. Žalobkyni bylo sděleno obvinění pro zvlášť závažný zločin podvodu ve smyslu § 209 odst. 1, odst. 5, písm. a) trestního zákoníku, kterého se měla dopustit v rámci veřejné zakázky, jejímž předmětem byla výroba bot pro Policii České republiky. Uvedené rozhodnutí bylo zrušeno usnesením Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 28. 4. 2017 č. j. 2 KZV 35/2016-155 s tím, že bylo policejnímu orgánu uloženo, aby ve věci znovu jednal a rozhodl. Usnesením Policie České republiky, č. j. KRPA-113716-42/TC-2018-001491-GI-BLS ze dne 25. 4. 2019 ve spojení s usnesením Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 25. 7. 2019 č. j. 3 KZN 1505/2019-5 došlo posléze k odložení trestní věci vedené vůči neznámému pachateli s tím, že se nejedná o

podezření ze spáchání zločinu. Dne 30. 11. 2016 udělila žalobkyně plnou moc k svému zastupování v trestním řízení advokátce Mgr. Adéle Nečasové. Následně žalobkyně zmocnila ke svému zastupování v trestním řízení také advokáta Mgr. Lukáše Trojana. Pan Ing. J. P. zmocnil k zastupování své osoby v trestním řízení advokáta JUDr. Pavla Bergra. Společnost BLAŽEK PRAHA a. s. a Ing. J. P. uzavřeli dne 7. 12. 2016 dohodu o tom, že žalobkyně za Ing. J. P. uhradí veškeré náklady obhajoby jím zvolenému právnímu zástupci. Žalobkyně v zastoupení advokátky Mgr. Adély Nečasové podala proti usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 29. 11. 2016 č. j. GI-TC-499-89/2015 dne 2. 12. 2016 stížnost, která obsahovala jen krátké odůvodnění. Následně byla tato stížnost doplněna podáním ze dne 31. 1. 2017, sepsaným advokátem Mgr. Lukášem Trojanem. Odůvodnění doplnění stížnosti obsahovalo 32 stran textu se zaměřením na vyvrácení důvodnosti sděleného obvinění. Ve dnech 1. 12. 2016, 9. 12. 2016, 14. 12. 2016, 17. 1. 2017, 27. 1. 2017, 8. 2. 2017, 7. 5. 2017, 2. 6. 2017 se konaly porady s právními zástupci žalobkyně a ředitele výroby Ing. J. P.. Žalobkyně si s ohledem na zahájení svého trestního stíhání objednala služby společnosti P and P Media s. r. o., která poskytovala žalobkyni poradenské služby, jakým způsobem, s ohledem na medializaci zahájeného trestního stíhání, reagovat na situaci, jak v médiích, tak dovnitř i vně společnosti, přičemž za tuto činnost pak byla vyfakturována každou z výše uvedených faktur částka 84 700 Kč. Žalobkyně zaplatila společnosti KŠD LEGAL advokátní kancelář s. r. o. za poskytnuté právní služby na základě vystavených faktur částky ve výši 221 733 Kč, 111 117 Kč, 5 143 Kč, 29 343 Kč a 7 865 Kč. Advokátní kanceláři Machytková, Sedláček, Vaca & spol. zaplatila žalobkyně za právní zastoupení ve věci sděleného obvinění na základě vystavených faktur částky ve výši 110 654,50 Kč, 137 698 Kč, 159 162,73 Kč a 107 531,49 Kč. Advokátovi JUDr. Pavlu Bergerovi byla žalobkyni za poskytované právní služby zaplacená fakturovaná částka 61 710 Kč. Ve zbývajícím rozsahu lze pro stručnost na podrobná skutková zjištění soudu prvního stupně uvedená v odůvodnění napadeného rozsudku odkázat.

6. Po právní stránce soud prvního stupně věc posoudil dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“). Dospěl k závěru, že v daném případě bylo Generální inspekci bezpečnostních sborů vydáno nezákonné rozhodnutí, a to usnesení o zahájení trestního stíhání žalobkyně ze dne 29. 11. 2016 č. j. GI-TC-499-89/2015, které bylo posléze usnesením Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 28. 4. 2017 č. j. 2 KVZ 35/2016-165 zrušeno a následně došlo k odložení věci. Na základě uvedeného pak uzavřel, že žalobkyni vznikl nárok požadovat za její nezákonné trestní stíhání satisfakci. Při rozhodování o přiměřeném zadostiučinění k odškodnění nemajetkové újmy žalobkyně vyšel v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu zejména z povahy trestní věci, z délky trestního stíhání a z dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby s tím, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti. Současně vzal v úvahu, že otázka výše zadostiučinění v penězích se vždy odvíjí od okolností konkrétního případu, přičemž přiznané odškodnění by mělo odpovídat výši odškodnění, která je přiznávána v obdobných případech. Vzal v úvahu, že v projednávané věci je poškozenou osobou právnická osoba, neshledal nicméně důvod pro to, aby se výše zadostiučinění přiznaného k odškodnění právnické osoby odlišovala ve skutkově obdobných věcech od zadostiučinění poskytovaného fyzickým osobám. Při stanovení formy a případné výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu žalobkyně tedy použil srovnání s rozhodnutími ve věcech odškodnění fyzických osob za trestní řízení, která byla vůči těmto fyzickým osobám vedena pro trestné činy obdobného charakteru. Vzhledem k tomu, že odškodnění žalobkyně jako právnické osoby i odškodnění fyzických osob za nezákonné trestní stíhání je podřazeno pod speciální ustanovení zákona č. 82/1998 Sb., vyjádřil přesvědčení, že forma zadostiučinění i jeho případná výše by měla být souměřitelná a odpovídat hlediskům vyplývajícím z judikatury vztahující se k uvedenému zákonu. Neshledal přitom opodstatněným požadavek žalobkyně, aby se v otázce výše případně přiznaného finančního zadostiučinění vycházelo z judikatury vztahující se k ochraně dobré pověsti a jména právnické osoby či k oblasti nekalosoutěžního jednání. Při rozhodování o formě a výši zadostiučinění za nemajetkovou újmu v dané věci vzal v úvahu, že nezákonné trestní

stíhání žalobkyně trvalo dobu přesahující pět měsíců a nedostalo se ani do stádia podání obžaloby, či dokonce do fáze řízení před trestním soudem. Zohlednil, že žalobkyni bylo sděleno obvinění pro zvlášť závažný zločin podvodu podle § 209 odst. 1, 5 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, za jehož spáchání by fyzické osobě mohl být uložen trest odnětí svobody v sazbě od 5 do 10 let. S poukazem na § 15 odst. 1 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, pak konstatoval, že žalobkyni potenciálně hrozil například trest peněžitý, trest zákazu činnosti, trest zákazu plnění veřejných zakázek, účasti na veřejných soutěžích, přijímání dotací či dokonce trest propadnutí majetku. Dále vzal v úvahu, že v důsledku medializace, za kterou však stát není přímo odpovědný, se trestní stíhání žalobkyně dostalo do širokého povědomí veřejnosti a žalobkyně byla vystavena situaci, kdy musela svým obchodním partnerům, Komerční bance, a. s. či zaměstnancům poskytovat informace a ubezpečovat je o nedůvodnosti svého trestního stíhání. Poukázal na to, že vedoucí představitelé žalobkyně se v rámci své pracovní činnosti snažili intenzivně zamezit případným negativním dopadům trestního stíhání, přičemž žalobkyně v této souvislosti navázala spolupráci s PR poradci za účelem zvolení nejvhodnější strategie, jak čelit informacím o zahájeném trestním stíhání žalobkyně jak ve vztahu dovnitř, tak vně společnosti. Konstatoval, že z provedeného dokazování nevyplývá, že zákazníci odmítali u žalobkyně nakupovat jen z důvodu jejího trestního stíhání. Po zvážení všech shora uvedených skutečností ve vzájemných souvislostech dospěl soud prvního stupně k závěru, že je namíste přiznat žalobkyni odškodnění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním v celkové částce 50 000 Kč. Tato částka dle přesvědčení soudu prvního stupně odpovídá rozsahu prokázaných zásahů do práv žalobkyně a jeví se jako adekvátní i v porovnání s obdobnými srovnatelnými případy. V případě nároku na náhradu majetkové újmy pak shledal nedůvodným požadavek žalobkyně, aby jí byla nahrazena škoda spočívající v nákladech jejího právního zastoupení v trestním řízení v rozsahu smluvní odměny ve výši 951 958 Kč. S odkazem na § 31 zákona č. 82/1998 Sb. konstatoval, že náhradu nákladů právního zastoupení lze důvodně požadovat pouze ve výši stanovené vyhláškou č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „advokátní tarif“). Vyšel z toho, že žalovaná v průběhu řízení zaplatila žalobkyni na náhradě škody částku 25 168 Kč odpovídající nákladům na odměnu advokáta a na paušální náhradu hotových výdajů včetně daně z přidané hodnoty v souvislosti s provedením osmi úkonů právní služby, a to přípravy a převzetí věci Mgr. Adélou Nečasovou, přípravy a převzetí věci Mgr. Lukášem Trojanem, stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání z 1. 12. 2016 ve spojení s pozdějším doplněním (posouzeno jako jeden celek ve výši 1/2 úkonu právní služby s navýšením na dvojnásobek z důvodu vyšší náročnosti), porady ze dne 9. 12. 2016 (Mgr. Nečasová), porady ze dne 14. 12. 2016 (Mgr. Trojan), porady ze dne 17. 1. 2017 (Mgr. Trojan), porady ze dne 17. 1. 2017 (Mgr. Nečasová) a porady ze dne 27. 11. 2017 (Mgr. Staněk v substituci za Mgr. Trojana). Nad rámec poskytnutého plnění považoval za důvodné přiznat žalobkyni odškodnění v částce 5 566 Kč, odpovídající navýšení odměny za poradu ze dne 17. 1. 2017 na dvojnásobek u každého právního zástupce, neboť tato porada byla stěžejní k následně zpracovanému obsáhlému doplnění odůvodnění stížnosti do usnesení o zahájení trestního stíhání a účastnili se jí kromě žalobkyní zmocněných právních zástupců také jejich spolupracující advokáti. Další žalobkyní označené úkony právní služby nepovažoval soud prvního stupně za úkony právní služby ve smyslu ustanovení § 11 advokátního tarifu, případně dospěl k závěru, že se jedná o úkony právní služby, které nelze z pohledu postupu směřujícímu k odstranění nezákonného rozhodnutí považovat za účelné. Jako neúčelné úkony právní služby vyhodnotil porady konané dne 8. 2. 2017, 7. 5. 2017 a 2. 6. 2017. Vyhodnotil, že poté, kdy byla žalobkyní podána plnohodnotná stížnost do usnesení o zahájení trestního stíhání, nebyly ve vztahu k žalobkyni činěny žádné další procesní kroky, ze kterých by potřeba uvedených porad vyplývala. Do přiznané náhrady rovněž nezahrnul odměnu za doplnění stížnosti ze dne 31. 1. 2017, neboť sepsání doplnění již podané stížnosti je ve svém důsledku nápravou neúplnosti původního podání, a proto je třeba původně podanou stížnost a následující doplnění vnímat jako jeden celek. Za samostatný úkon právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu nepovažoval ani nahlížení do spisu. V tomto ohledu vzal v úvahu, že se nejedná

o prostudování spisu při skončení vyšetřování ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu a nadto bylo realizováno za účelem seznámení se s předmětem řízení v rámci úkonu právní služby spočívajícího v převzetí a přípravě věci, za který byla odměna přiznána. Opodstatněným neshledal ani požadavek na náhradu nákladů na právní služby spočívající v účasti spolupracujících advokátů Mgr. Jana Staňka a JUDr. Pavla Sedláčka na poradě dne 17. 1. 2017, když uvedené osoby nebyly žalobkyní přímo zmocněny k jejímu zastupování v trestním řízení a nadto jejich účast byla de facto zohledněna navýšením odměny Mgr. Nečasové a Mgr. Trojana na dvojnásobek. Jako nedůvodný posoudil také požadavek žalobkyně na náhradu majetkové škody, která jí měla vzniknout tím, že uhradila náklady právního zastoupení svého zaměstnance Ing. J. P.. Uzavřel, že uvedený úbytek v majetkové sféře žalobkyně nevznikl v přímé příčinné souvislosti s vedením trestního řízení a s jejím trestním stíháním, nýbrž v příčinné souvislosti s jejím samostatným rozhodnutím, kterým se dobrovolně k úhradě těchto nákladů zavázala. Dále soud prvního stupně dovodil, že žalovaná se po marném uplynutí šestiměsíční lhůty k předběžnému projednání věci ocitla počínaje dnem 15. 3. 2018 v prodlení s plněním peněžitého dluhu ve výši 25 168 Kč, respektive 55 566 Kč. Na základě uvedeného pak přiznal žalobkyni zákonný úrok z prodlení z žalovanou zaplacené částky 25 168 Kč za dobu od 15. 3. 2018 do 27. 9. 2018 a dále žalobě vyhověl co do částky 55 566 Kč, skládající se z přiznaného odškodnění nemajetkové újmy ve výši 50 000 Kč a částky 5 566 Kč jako náhrady majetkové škody, a to s úrokem prodlení z této částky za dobu od 15. 3. 2018 do zaplacení. Ve zbývajícím rozsahu, tj. co do částky 5 871 224 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 15. 3. 2018 do zaplacení, pak žalobu jako nedůvodnou zamítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl dle § 142 odst. 3 ve spojení s § 146 odst. 2 o.s.ř. tak, že žalované, která byla v řízení neúspěšná jen v nepatrné části předmětu řízení, přiznal vůči žalobkyni plnou náhradu nákladů řízení spočívajících v paušální náhradě hotových výdajů dle vyhl. č. 254/2015 Sb. za 11 úkonů v celkové výši 3 300 Kč.

7. Proti rozsudku soudu prvního stupně podala žalobkyně i žalovaná odvolání. Žalobkyně směřovala své odvolání do části zamítavého výroku o věci samé III., pokud jím bylo soudem prvního stupně rozhodnuto o částce 5 084 794 Kč (zadostiučinění za nemajetkovou újmu 4 950 000 Kč a náhrada nákladů obhajoby 134 794 Kč) s příslušenstvím, a dále do výroku o nákladech řízení IV. Žalovaná podala odvolání do vyhovujícího výroku o věci samé II.
8. Žalobkyně namítala, že soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním ve vztahu k činnosti obhájců v předmětném trestním řízení a přiznal jí náhradu škody za úkony obhajoby v nesprávné výši. Zdůraznila, že na svou obhajobu v trestním řízení vynaložila zásadně vyšší částky, než jí mohou být v tomto řízení přiznány. Současně vyjádřila názor, že i na základě advokátního tarifu jí měla být přiznána vyšší částka, než jí byla soudem prvního stupně přiznána. Poukázala na to, že v rámci své obhajoby v trestním řízení byla nucena se nechat zastoupit několika advokáty, aby byla schopna čelit zásahu, který byl pro její podnikání velmi závažný. Upozornila, že na jejím právním zastoupení se sice podíleli dva obhájci, nicméně na samotném právním řešení případu se podílelo minimálně šest advokátů a také JUDr. Pavel Berger jako obhájce obviněného výrobního ředitele Ing. J. P.. Vyjádřila přesvědčení, že jí soudem prvního stupně nebyla přiznána adekvátní náhrada nákladů právního zastoupení vzniklých v souvislosti s poradou ze dne 17. 1. 2017, když odměna právních zástupců Mgr. Lukáše Trojana a Mgr. Adély Nečasové nebyla navýšena na trojnásobek a současně nebyla přiznána odměna za úkon realizovaný Mgr. Janem Staňkem a JUDr. Pavlem Sedláčkem. Uvedla, že oproti částce uznané žalovanou a přiznané soudem prvního stupně jí měla být v souvislosti s poradou ze dne 17. 1. 2017 přiznána ještě částka 17 424 Kč. Za nesprávný označila rovněž závěr soudu prvního stupně o absenci přímé příčinné souvislosti mezi vedením jejího nezákonného trestního stíhání a vznikem škody spočívající v úhradě nákladů obhajoby Ing. J. P. jeho právním zástupcem JUDr. Pavlem Bergerem. Zdůraznila, že svůj nárok v tomto směru odvozuje z konstrukce trestní odpovědnosti právnických osob, která je odvozena od trestní odpovědnosti konkrétní fyzické osoby, v daném případě od trestní odpovědnosti zaměstnance v pozici výrobního ředitele. Vyjádřila názor, že úbytek v její majetkové sféře spočívající v úhradě nákladů právního zastoupení Ing. J. P. vznikl v bezprostřední příčinné

souvislosti s vedením trestního řízení. Nadto upozornila, že pokud Ing. J. P. náklady své obhajoby nehradil, nemůže se sám domáhat jejich náhrady. Vytýkala soudu prvního stupně, že doplnění stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání nesprávně posoudil jako nápravu původně neúplného podání, a proto je považoval jako jeden celek. Uvedla, že v daném případě se nejednalo o nápravu neúplnosti původní stížnosti, nýbrž o dvě podání, na základě kterých došlo ke zrušení usnesení o zahájení trestního stíhání. Zdůraznila, že vypracování doplnění odůvodnění stížnosti bylo stěžejním úkonem právní služby v rámci její obhajoby, a tudíž měla být za její vypracování přiznána odměna. Vyjádřila rovněž přesvědčení, že při rozhodování o odměně za vypracování stížnosti a jejího doplnění není s ohledem na charakter těchto úkonů na místě aplikovat § 11 odst. 2 písm. c), d) advokátního tarifu a přiznat odměnu ve výši jedné poloviny, nýbrž je opodstatněné analogicky podle § 11 odst. 1 písm. k) advokátního tarifu přiznání celé odměny navýšené s ohledem na obtížnost věci na trojnásobek. Další pochybení soudu prvního stupně spatřovala v nesprávném posouzení nárokovaného úkonu právní služby spočívajícího v nahlížení do spisu. Poukázala na to, že vzhledem ke složitosti věci bylo v daném případě nahlížení do spisu úkonem časově mimořádně náročným. Proto jej dle žalobkyně nelze zařadit pod převzetí a přípravu věci, ale naopak jej lze přirovnat k prostudování spisu po skončení vyšetřování a přiznat za něj za použití analogie odměnu. Dále zdůraznila, že s ohledem na složitost předmětné trestní kauzy, kdy bylo nutné využít znalostí nejen z oblasti trestního práva, ale také práva veřejných zakázek, autorského práva, obchodního a občanského práva, je opodstatněné, aby odměna přiznaná za vykonané úkony právní služby byla v souladu s § 12 odst. 1 advokátního tarifu navýšena na trojnásobek, tj. na částku 6 900 Kč za úkon. Žalobkyně dále ve svém odvolání brojila proti závěrům soudu prvního stupně, týkajícím se uplatněného nároku na odškodnění nemajetkové újmy. Namítala, že soud prvního stupně nesprávně posoudil otázku výše přiznaného finančního zadostiučinění a jím přiznané zadostiučinění není s ohledem na všechny okolnosti případu v souladu s principem sdílené představy spravedlnosti. Zdůraznila, že zásah trestního stíhání do její právní sféry není srovnatelný se zásahem do právní sféry fyzické osoby, a proto by soud neměl při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění mechanicky vycházet z rozhodovací činnosti týkající se fyzických osob. Setrvala na své argumentaci ve prospěch závěru, že při porovnání výše finančního zadostiučinění lze vycházet z judikatury vztahující se k oblasti dobré pověsti a jména právnické osoby či nekalosoutěžního jednání. Vyjádřila názor, že soud prvního stupně měl při svém rozhodování spíše než na délku trestního stíhání klást větší důraz na újmu, která jí byla způsobena a vzít v úvahu, že na počátku trestního stíhání byl zásah do její sféry nejsilnější, neboť probíhal obrovský mediální zájem. Nesouhlasila se závěrem soudu prvního stupně o tom, že v rané fázi trestního stíhání nebyla hrozba trestu dostatečně intenzivní. Zdůraznila, že jí hrozil v pořadí druhý nejprísnejší trest, a to propadnutí majetku, přičemž také veškeré další hrozící tresty by velkou měrou ohrozily její fungování a pověst. Za nesprávný označila závěr soudu prvního stupně o tom, že orgány činné v trestním řízení nemohou být odpovědné za medializaci jejího trestního stíhání. Poukázala na to, že nezákonné trestní stíhání mělo vliv na její činnost také v tom ohledu, že se rozhodla nadále se nezúčastňovat výběrových řízení na státní zakázky týkající se dodávek obuvi. Vyjádřila názor, že soud prvního stupně měl při určení výše peněžitého zadostiučinění zohlednit také mimořádné úsilí a náklady, které vynaložila ve snaze zamezit negativním dopadům trestního stíhání. Vytýkala soudu prvního stupně, že v otázce tvrzeného odlivu zákazníku na ni klade nepřiměřeně přísné důkazní břemeno. Zdůraznila, že snížená návštěvnost prodejen v době nezákonného trestního stíhání vedla také k odlivu zákazníků. Dovožovala, že měla být aplikována teorie důkazu všeobecnou zkušeností, když v zásadě nelze z objektivních důvodů kvantifikovat úbytek zákazníků, lze ale objektivně konstatovat, že díky velké medializaci muselo dojít k poškození jména a odlivu zákazníku, neboť je zřejmé, že v obdobných případech tak tomu bude vždy. Dále poukázala na to, že v době vedení nezákonného trestního stíhání nemohla vyvíjet kroky ke svému dalšímu rozvoji, neboť její vedení denně řešilo následky trestního stíhání a současně se snažilo minimalizovat jeho negativní dopady ve vztahu k obchodním partnerům a bankám. Za podstatné pak označila to, že v souvislosti s vedením trestního stíhání nemohla plně vykonávat svou podnikatelskou činnost. Závěrem

z uvedených důvodů navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v napadené části výroku III. změnil tak, že žalobě vyhovějí a uloží žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku ve výši 5 084 794 Kč s příslušenstvím. Pro případ, že by odvolací soud neshledal důvody pro změnu napadeného rozsudku, navrhla, aby rozsudek soudu prvního stupně byl zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

9. Žalovaná v odvolání namítala, že rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Zdůraznila, že v řízení nebyla prokázána existence nemajetkové újmy žalobkyně, která by odůvodňovala přiznání finančního zadostiučinění. Vyjádřila názor, že vzhledem ke všem okolnostem případu se konstatování porušení práva, kterého se žalobkyni již z její strany dostalo, jeví jako zcela adekvátní forma odškodnění. Upozornila rovněž na skutečnost, že předmětné trestní řízení trvalo pouze 5 měsíců a jeho průběh spočíval v tom, že do usnesení o zahájení trestního stíhání byla podána stížnost, na jejímž základě bylo trestní stíhání zastaveno. Nesouhlasila rovněž se závěrem soudu prvního stupně o tom, že je důvodné přiznat žalobkyni nad rámec již uhrazené náhrady škody částku 5 566 Kč odpovídající navýšení odměny právních zástupců žalobkyně na dvojnásobek za poradu ze dne 17. 1. 2017. Poukázala na to, že žalobkyni již zaplatila náhradu vynaložených nákladů právního zastoupení za nadstandardní počet úkonů právní služby. Upozornila, že žalobkyni nahradila náklady právního zastoupení dvěma různými obhájci a ačkoliv jediným faktickým úkonem, který obhájci v trestním řízení učinili, byl sepsání stížnosti do usnesení o zahájení trestního stíhání, proplatila i celkem pětkrát další poradu s obhájci přesahující jednu hodinu. Z uvedených důvodů vyjádřila přesvědčení, že v dané věci již není žádný prostor pro další navyšování odměny obhájců. Závěrem navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v napadeném vyhovujícím výroku o věci samé změnil tak, že se žaloba zamítá a přiznal jí náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.
10. Odvolací soud v odvolání dotčeném rozsahu přezkoumal podle § 212 a § 212a o.s.ř. napadený rozsudek soudu prvního stupně i řízení, které jeho vydání předcházelo. Poté dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně je částečně důvodné, odvolání žalované důvodným neshledal.
11. Soud prvního stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatek skutkových zjištění a vyšel ze správně zjištěného skutkového stavu věci. Skutkový stav zjištěný soudem prvního stupně se stal pokladem i pro rozhodnutí odvolacího soudu. Soud prvního stupně věc posoudil správně také po právní stránce. Odvolací soud se s právními závěry soudu prvního stupně až na níže uvedenou dílčí výjimku plně ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.
12. Stát odpovídá za škodu způsobenou zahájením trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu. Uvedený závěr vychází z extenzivního výkladu, podle něhož se jedná o škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím ve smyslu ust. § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR z 21. 4. 2011 sp. zn. 30 Cdo 2371/2009). Soud prvního stupně se správně zabýval žalobou uplatněnými nároky z pohledu naplnění zákonných předpokladů objektivní odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, kterým je v projednávané věci usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 29. 11. 2016 č. j. GI-TC-499-89/2015 o zahájení trestního stíhání žalobkyně.
13. Zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se poskytuje podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., jenž je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a jenž tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Soudy při stanovení formy či výše zadostiučinění vychází především z povahy trestní věci, též z délky trestního stíhání, a především dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu z 9.

10. 2017 sp. zn. 30 Cdo 4818/2015). Současně se judikatura ustálila v závěru, že výše zadostiučinění přiznaného podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) na náhradě nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy (např. z titulu odpovědnosti státu za nezákonné omezení osobní svobody, nepřiměřenou délku řízení, náhrady nemajetkové újmy na zdraví ve formě bolestného nebo ztížení společenského uplatnění, újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti, újmy z titulu porušení zákazu diskriminace podle obecné úpravy i v pracovněprávních vztazích apod.). Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiučinění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiučiněním přiznaným z jiného právního důvodu. Nebude-li možné postupovat ani podle jiného případu náhrady nemajetkové újmy, je třeba stanovit přiměřené zadostiučinění v takové výši, která bude odpovídat ekonomické realitě České republiky a tomu, co by obecně bylo vnímáno jako spravedlivé (např. s ohledem na cenovou úroveň nebo výši průměrné mzdy). V každém případě je primárně na žalobci, aby zvolil přesvědčivé srovnání, podle kterého jeho újma z hlediska spravedlnosti není menší než újma jiná, za kterou se přiznává minimálně žalovaná částka (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu z 16. 9. 2015 sp. zn. 30 Cdo 1747/2014).

14. Odvolací soud souhlasí se soudem prvního stupně, že v projednávané věci byly splněny zákonné předpoklady odpovědnosti státu za nemajetkovou újmu žalobkyně způsobenou nezákonným rozhodnutím, když z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že v příčinné souvislosti s jejím trestním stíháním, došlo k vážným zásahům do její právní sféry. Je třeba vzít v úvahu, že žalobkyně byla stíhána pro zvlášť závažný zločin podvodu dle § 209 odst. 1, 5 písm. a) trestního zákoníku a hrozilo jí uložení trestů (propadnutí majetku, zákaz činnosti, peněžitý trest apod.), které mohly nepochybně vážně ohrozit její majetek, hospodaření i předmět činnosti. Současně je nicméně třeba vzít v úvahu, že trestní stíhání bylo proti žalobkyni vedeno pouze po dobu 5 měsíců a skončilo ve fázi přípravného řízení. Z hlediska dopadů do sféry žalobkyně pak nelze opomenout, že zejména v počátcích trestního stíhání došlo k medializaci případu, jež vedla k tomu, že se informace o trestním stíhání žalobkyně dostaly do povědomí široké veřejnosti. Činnost a podnikání žalobkyně pak nepochybně ovlivnilo to, že její vedoucí pracovníci museli věnovat pozornost obhajobě v trestním řízení a vyvíjet úsilí k vyvrácení důvodnosti zahájeného trestního stíhání, na pracovníky žalobkyně pak byly kladeny zvýšené nároky při výkonu jejich pracovní činnosti v souvislosti s jednáním s obchodními partnery, bankami, zákazníky apod. Po zhodnocení uvedených skutečností je odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně v názoru, že nemajetkovou újmu žalobkyně nelze náležitě odškodnit jinou formou než poskytnutím zadostiučinění v penězích. Rovněž soudem prvního stupně stanovená výše peněžitého zadostiučinění v částce 50 000 Kč se jeví jako plně odpovídající okolnostem daného případu, povaze trestní věci, délce trestního stíhání a intenzitě zásahů do práv a sféry žalobkyně. Nadto odpovídá také výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují a dle přesvědčení odvolacího soudu neodporuje ani obecně sdílené představě spravedlnosti.
15. Odvolací námitky žalované týkající se formy soudem prvního stupně přiznaného zadostiučinění a ani odvolací námitky žalobkyně zpochybňující správnost stanovené výše peněžitého zadostiučinění nelze považovat za opodstatněné. Soud prvního stupně se při rozhodování o formě a výši odškodnění nemajetkové újmy žalobkyně zabýval všemi zákonnými i judikaturou vymezenými hledisky. Zohlednil specifické okolnosti daného případu a provedl odpovídající srovnání s jinými případy odškodnění nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním. Svě závěry

rovněž řádně a přesvědčivě zdůvodnil. Nedůvodné jsou výtky žalobkyně v tom směru, že soud prvního stupně na danou věc mechanicky aplikoval praxi týkající se odškodnění nezákonného trestního stíhání fyzických osob. Soud prvního stupně provedl srovnání daného případu nejen s případy odškodnění fyzických osob, nýbrž také s jedním skutkově obdobným případem trestně stíhané právnické osoby. K porovnávání s případy odškodnění fyzických osob pak přistoupil s vědomím kvalitativních rozdílů v povaze dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry fyzických osob a do poměrů právnické osoby. Podstatné společné a rozdílné znaky porovnávaných případů v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl a vysvětlil své úvahy, kterými se řídil, když tyto společné a rozdílné znaky promítl do výsledné výše stanoveného peněžitého zadostiučinění.

16. Naproti tomu žalobkyně sama neuvedla přesvědčivé důvody a srovnání, na jejichž základě by bylo možné dovodit, že z hlediska spravedlnosti intenzitě její nemajetkové újmy odpovídá finanční zadostiučinění v požadované výši 5 000 000 Kč. Odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně nepovažuje za přílehavé pro projednávanou věc žalobkyni nabízené srovnání s odškodňováním dobré pověsti a jména právnické osoby, respektive nekalosoutěžního jednání, neboť v těchto případech zadostiučinění plní jinou funkci a vychází z jiných principů, než odškodnění nemajetkové újmy dle zákona č. 82/1998 Sb. Z rozsudku Nejvyššího soudu z 27. 7. 2012 sp. zn. 23 Cdo 3704/2011, kterým bylo rozhodnuto o dovolání proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 4. 2011 č. j. 3 Cmo 406/2010-523, označeného žalobkyni v řízení před soudem prvního stupně na podporu uplatňovaného nároku na zadostiučinění v požadované výši, plyne, že ve věcech nekalé soutěže není podstatné, zda určitá nemateriální újma dotyčné osobě nekalou soutěží byla již způsobena, anebo zda by u ní někdy v budoucnu teprve mohla nastat, postačí, že jednání je způsobilé přivodit újmu. Zaplacení zadostiučinění by mělo pro rušitele představovat určitou finanční újmu (a nejen újmu morální), která má vyrovnat porušenou rovnováhu v postavení rušitele a nekalou soutěží dotčené osoby. Přiměřené zadostiučinění plní dvojí funkci – sankční (sankce postihuje toho, kdo závadně jednal a odrazuje jej od opakování závadného jednání) i preventivní (přiznáním zadostiučinění je dáno najevo, že nekalá soutěž se „nevypálí“ a dobré mravy soutěže je třeba respektovat). Je zřejmé, že za této situace, když při odškodňování podle zákona č. 82/1998 Sb. musí být existence nemajetkové újmy prokázána a zadostiučinění plní funkci reparační, nelze v projednávané věci z uvedeného případu vycházet.
17. Odvolací soud považuje za správné také závěry soudu prvního stupně ve vztahu k žalobou uplatněnému nároku na náhradu škody spočívající v nákladech žalobkyně vynaložených na obhajobu v trestním řízení. Soud prvního stupně nepochybil, pokud při stanovení výše nákladů obhajoby vyšel z advokátního tarifu. Správně se také zabýval povahou a účelností žalobkyni vyúčtovaných úkonů právní služby. Odvolací soud se v tomto ohledu se závěry soudu prvního soudu neztotožňuje pouze v otázce nákladů právního zastoupení vzniklých v souvislosti se sepisem doplnění stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání žalobkyně. Byť obvykle soudní praxe posuzuje sepis písemného podání a sepis jeho doplnění jako jeden celek a jeden úkon právní služby, v daném případě s ohledem na specifické okolnosti dané věci považuje odvolací soud za opodstatněné považovat sepis obou podání za dva samostatné úkony právní služby. Dle názoru odvolacího soudu je nutno vzít v úvahu, že stížnost byla sepsána v zájmu zachování lhůty pro její podání právní zástupkyni žalobkyně Mgr. Adélou Nečasovou se základní argumentací. Doplnění této stížnosti pak bylo sepsáno druhým právním zástupcem žalobkyně Mgr. Lukášem Trojanem, a to nikoliv za účelem odstranění vad původního podání, nýbrž za účelem doplnění původní argumentace. Posouzení sepisu doplnění stížnosti jako samostatného úkonu právní služby se pak jeví jako logické i s ohledem na skutečnost, že byl uskutečněn v návaznosti na poradu žalobkyně s právními zástupci dne 17. 1. 2017, kterou soud prvního stupně posoudil z hlediska následného zpracování doplnění stížnosti a uplatněné argumentace jako stěžejní. Na základě uvedeného shledal tedy odvolací soud nad rámec žalovanou poskytnutého plnění 25 168 Kč a prvostupňovým soudem přiznané částky 5 566 Kč důvodným požadavek žalobkyně na náhradu škody co do částky 3 146 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 15. 3. 2018 do zaplacení. Částka 3 146 Kč se přitom sestává

z mimosmluvní odměny advokáta ve výši 2 300 Kč, tj. ve výši jedné poloviny odměny, navýšené s ohledem na obsažnost a náročnost úkonu na dvojnásobek (2x 1 150 Kč) dle § 7 bod 5, § 10 odst. 3 písm. c), § 11 odst. 2 písm. d) a § 12 odst. 1 advokátního tarifu, z paušální náhrady hotových výdajů 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a z částky 546 Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty.

18. Ve zbývajícím rozsahu nejsou odvolací námitky účastníků způsobilé správnost rozhodnutí soudu prvního stupně o žalobou uplatněném nároku na náhradu nákladů obhajoby zpochybnit. Počet úkonů právní služby zahrnutých do přiznané náhrady plně odpovídá průběhu trestního řízení, jejich povaze i účelnosti z hlediska procesní situace a postupu směřujícího k odklizení nezákonného rozhodnutí. Odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně neshledává důvod pro poskytnutí náhrady nákladů vynaložených na právní služby poskytované advokáty Mgr. Janem Staňkem a JUDr. Pavlem Sedláčkem při poradě dne 17. 1. 2017, neboť tito advokáti nebyli žalobkyní k zastupování v trestním řízení přímo zmocněni a na poskytování právních služeb se podíleli na základě spolupráce s právními zástupci žalobkyně Mgr. Adélou Nečasovou a Mgr. Lukášem Trojanem. Odvolací soud také souhlasí s důvody, pro které soud prvního stupně nepovažoval za samostatný úkon právní služby nahlížení do spisu. Byť z judikatury Ústavního soudu plyne, že s ohledem na okolnosti případu lze úkon nahlížení do spisu považovat za samostatný úkon právní služby, za který náleží náhrada dle § 11 odst. 3 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu (srovnej náleží Ústavního soudu z 1. 3. 2021 sp. zn. I. ÚS 3906/17), v projednávané věci není takový postup opodstatněný. Z průběhu trestního řízení plyne, že nahlížení do spisu bylo realizováno právním zástupcem žalobkyně na počátku řízení v návaznosti na převzetí právního zastoupení. Okolnosti případu tak odůvodňují závěr, že svou povahou a účelem se jednalo o úkon, kterým se právní zástupce seznamoval s předmětnou trestní věcí a lze jej podřadit pod úkon převzetí a příprava obhajoby dle § 11 odst. 1 písm. a) o.s.ř., za který již byla žalobkyni ze strany žalované náhrada poskytnuta. Důvodným neshledává odvolací soud ani požadavek žalobkyně, aby veškeré odměny za nárokované úkony právní služby byly navýšeny na trojnásobek, neboť v trestním řízení realizované úkony právní služby lze sice považovat za náročné, nicméně nikoliv mimořádně náročné z časového hlediska či s ohledem na nutnost použití cizího práva nebo cizího jazyka (§ 12 odst. 1 advokátního tarifu). Odvolací soud pak stejně jako soud prvního stupně neshledal podmínky pro to, aby za sepsání stížnosti do usnesení o zahájení trestního stíhání žalobkyně, respektive za sepsání jejího doplnění byla přiznána odměna v plné, a nikoliv poloviční výši, neboť se nejedná o úkony, které by bylo možno podřadit pod § 11 odst. 1 advokátního tarifu, nýbrž o úkony uvedené v § 11 odst. 2 písm. d) advokátního tarifu. Konečně zcela správným shledal také závěr soudu prvního stupně o neopodstatněnosti nároku žalobkyně na náhradu nákladů vynaložených žalobkyní na právní zastoupení Ing. J. P. pro absenci příčinné souvislosti s nezákonným trestním stíháním žalobkyně. V tomto ohledu je nerozhodná žalobkyní deklarovaná právní konstrukce trestní odpovědnosti právnické osoby, podstatné je, že majetková újma žalobkyně v podobě úhrady nákladů právního zastoupení Ing. P. nevznikla v přímé souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí, nýbrž má svůj původ v dohodě o úhradě těchto nákladů, kterou žalobkyně s Ing. P. ze své vůle uzavřela.
19. Ze všech uvedených důvodů odvolací soud podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku o věci samé III. ohledně částky 5 084 794 Kč s příslušenstvím změnil jen tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni 3 146 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,50 % ročně z této částky za dobu od 15. 3. 2018 do zaplacení, jinak jej v tomto výroku a ve vyhovujícím výroku o věci samé II. podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil.
20. Vzhledem k tomu, že odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně, rozhodoval podle § 224 odst. 2 o.s.ř. o nákladech řízení před soudy obou stupňů. O nákladech řízení před soudem prvního stupně bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 3 ve spojení s § 146 odst. 2 o.s.ř. Žalované, která byla neúspěšná jen v nepatrné části předmětu řízení (žalovanou po zahájení řízení vyplacená částka 25 168 Kč a soudem prvního stupně přiznané částky 5 566 Kč a 50 000 Kč), bylo vůči žalobkyni

přiznáno právo na plnou náhradu nákladů řízení, spočívajících v paušální náhradě hotových výdajů dle vyhl. č. 254/2015 Sb. za 11 úkonů (písemné vyjádření k žalobě, 5x příprava k ústnímu jednání, 5x účast u ústního jednání) po 300 Kč, tedy v celkové výši 3 300 Kč. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 2 o.s.ř. tak, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení, když ani jeden z účastníků v zásadě nebyl v odvolacím řízení úspěšný (žalobkyně uspěla jen v nepatrné části předmětu odvolacího řízení), a tudíž se jeví spravedlivým, aby si každý z účastníků nesl náklady této fáze řízení sám.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně, ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení, jen za podmínek stanovených v § 237 o.s.ř.

Praha 5. května 2021

JUDr. Lubomír Velc v.r.
předseda senátu